

Szöllős Veronika És A Cionista Otthon Lakói

A képen szemben vagyok látható, a hajában fehér masnit viselő kislány mellett, balra. Ez volt az egyetlen alkalom -- és valójában csak a fényképezkedés miatt --, hogy beállhattam a gyerekek közé játszani.

1946-ban elkezdett hőemelkedésem lenni. Kiderült, hogy tüdőbeszűrődésem, úgynevezett hilusduzzanatom van, ami nem súlyos, de kezelni kell. A szüleim nem akarták, hogy felkerüljek Pestre, szanatóriumba. A gyerekorvosunknak volt kapcsolata egy cionista otthonnal, ami a Szőregi úton volt, Szeged mellett. Nem tudom, mire használták régen az épületet, talán üdülőnek. Egy nagyon szép emeletes ház egy nagy park közepén, és egy külön földszintes ház, ahol a betegszobák voltak. Engem oda raktak be, úgy, hogy minden nap -- ez már nyár lehetett, vagy tavasz -- kiraktak valami nyugágyat a kertbe, és ott kellett egész nap feküdnöm, meg gyógyszert szedni.

Ez az otthon bentlakásos volt, mint egy árvaház. Tulajdonképpen alija-előkészítő volt. Begyűjtötték a szülő nélkül maradt gyerekeket, és előkészítették őket alijázásra, mert akkor még nem volt Izrael állam. Minden korosztályú gyerek lakott ott, egészen tizenhét éves korig. Cionista vezetők foglalkoztak velük, megkapták azt az oktatást, amire szükség volt, ezenkívül énekeltek, táncoltak, tábortűzet gyújtottak, tehát látszólag nagyon jól szórakoztak. Ez a helyzet abszolút identitásproblémát okozott nekem, mert bár én is zsidó voltam, mint az ott lévő gyerekek, de ez nem számított, mert én akkor ott betegként voltam. Emlékszem, hogy állok az ablakban, a betegszobában, és nézem, hogy ők a tábortűznél milyen jól hóráznak és énekelnek. És szó se volt róla, hogy abban én is részt vehetek.